

Тому, враховуючи події початку 2014 року, кожен з нас має визначитись, яким проявам влади, існуючої в його житті, можна підкоритись, а які прояви даного явища знищити і створити нові, які будуть відповідати внутрішній свідомості кожного з нас.

Література

1. Етимологічний словник української мови: В 7 т. / АН УРСР. Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні; Редкол. О. С. Мельничук (головний ред.) та ін. – Т. 1: А – Г / Укл.: Р. В. Болдирев та ін. – 1982. – 632 с.
2. Філософія влади. / Гаджиев К. С., Ильин В. В., Панарин А. С., Рябов А. В. / Под ред. В. В. Ильина. – М.: Изд-во Моск. ун-та, 1993. – 271 с.
3. Фуко М. Воля к истине: по ту сторону знания, власти и сексуальности. Работы разных лет / Пер. с фр., сост., комм. и послесл. С. Табачниковой. – М.: Касталь, 1996. – 448 с.
4. Введение в политологию. Учебное пособие / Пугачев В. П., Соловьев А. И. – Москва: АСПЕКТ ПРЕСС, 2000 – 477 с.

УДК 347.96(091)(043.2)

Шульга О. В., Ледовська Т. М., студентки,
Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Чабах О. М., старший викладач

ПРОФЕСІЯ ЮРИСТА: ІСТОРІЯ І СЬОГОДЕННЯ

Професія юриста заслужено вважається однією з найдревніших і найшанованіших у суспільстві. Юрист – це спільне поняття, яке включає в себе всіх знавців закону. Суддя, прокурор, нотаріус, адвокат, слідчий та юрисконсульт, податковий чи трудовий інспектор – всі вони в першу чергу юристи, які мають певну спеціалізацію. Слово «юрист» грецького походження, в літературній українській мові існує слово «правник», а в розмовній мові – «правовик», «законник». Так чи інакше, ці слова характеризують особу як фахівця з правознавства, в галузі права, що вміє логічно, стисло та конкретно мислити і якого готують у вищих школах.

Згідно академічної історіографії, юриспруденція виникла ще в часи Античності. Вже в пантеоні богів древньої Еллади існувала богиня правосуддя Теміс (Феміда), богиня правди та справедливості Діке, богиня благозаконня Евномія, богиня помсти Немезіс (Немезіда).

Попередниками юристів були софісти Древньої Греції. Однак їх не можна назвати юристами у повному розумінні слова: софісти, які володіли мистецтвом красномовства, лише допомагали громадянам підготуватися до

виступу в суді при захисті своїх інтересів. Право Древньої Греції не знало інституту представництва, тому в суді кожен повинен був відстоювати свої інтереси самостійно. Виходячи з цього софісти давали «юридичну консультацію» – що і як слід говорити в суді, яким чином можна відстоювати свою правоту, збудувавши логічний ланцюг з доводів.

Перших професійних юристів, які забезпечували функціонування правової системи, надав Древній Рим і його Колегія понтифіків – найвищий жрецький інститут царського та республіканського періоду. В Колегіях понтифіків зосереджувалось знання та зберігання сакрального права, склалися правила його тлумачення та велися записи юридичних прецедентів. Крім цього, там давались компетентні юридичні поради.

Наступний етап розвитку юриспруденції у Римі відбувся в наслідок того, що імператори почали ставити найбільш досвідченіших юристів в особливий ранг. Їх думки стають обов'язковими для судді з конкретної справи. Думки таких юристів стали справляти великий вплив на практику право використання при перегляді подібних справ. Саме в цей час починається оформлення юриспруденції як науки.

В плані популярності професії юриста спадкоємицею Рима в повній мірі стала Англія. Так, в 15 столітті кожен поважаючий себе громадянин користувався послугами особистого юриста, якому платив немалі гроші.

Історичний шлях виникнення та розвитку української адвокатури можна простежити ще за часів Київської Русі, де роль захисників у судах виконували рідні та приятелі сторін, послухи «видоки».

Професійна ж адвокатура в Україні сформувалася в період польсько-литовської доби. Особливу роль у цьому плані відіграли Литовські статuti і Магдебурське право. Згідно цих документів, захисником може бути людина, яка добре обізнана з писаним правом – тобто професійний юрист.

Уже у 18 ст. в судах, зокрема у великокняжих – господарських, а також у гродських і земських, з'являється новий тип професійного юриста – «прокуратора», або «речника». До адвокатів пред'являлися великі вимоги. Ними могли бути чоловіки без будь-яких відхилень, повнолітні, християни, розумово й фізично дужі, світського стану.

Адвокатура України в період Гетьманщини була вже визнаною як окремий стан, хоча і не була об'єднана в професійну спілку.

Як самостійний правовий інститут адвокатура в Україні була запроваджена після проведення на початку 60-х рр. 19 ст. судової реформи. Правову регламентацію інститут адвокатури дістав за «Судовими статутами», затвердженими 20.11.1864. У 1870 р. один адвокат обслуговував 55,3 тис. населення Харківського округу, 23,7 тис. – Одеського й 32,3 тис. – Київського.

У жовтневий період українська адвокатура не змогла набути своїх специфічних рис. Адже, як відомо, Україна в ці роки не мала своєї державності.

29 жовтня 1924 р. Постановою ЦВК СРСР були затверджені Основи судоустрою СРСР і союзних республік, де зазначалось, що для надання юридичної допомоги населенню засновуються колегії правозаступників. Так у 1926 році Харківська губерньська колегія захисників звернулася з пропозицією до РНК проте, що б назву «колегія захисників» змінити на «адвокатура».

В сучасній історії української адвокатури стало прийняття 05 липня 2012 року Верховною Радою України Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Новий Закон відводить адвокатурі чільне місце, маючи на меті встановити престиж цієї професії, її історичні традиції, піднести роль у суспільстві як одного з гарантів забезпечення конституційних прав і свобод громадян.

Сьогодні професія юриста для багатьох залишається надзвичайно престижною і почесною. І з кожним днем попит на юристів у нашій країні тільки збільшується. Тому зросла і оплата за послуги цих фахівців.

В цілому професійна діяльність юриста має здійснюватись з огляду на його етичність, моральну свідомість. Адже юрист повинен бути носієм високої культури, моралі та національної свідомості народу.

Література

1. Васьковский Е. В. Организация адвокатуры. Часть I. Очерк всеобщей истории адвокатуры. – Спб.: Типография Стасюлевича М.М., 1893. – 360 с.
2. Гловацький І. Ю. Діяльність адвоката-захисника у кримінальному процесі. Навч. посібник. / І. Ю. Гловацький. – К.: Атіка, 2003. – 352 с.
3. Макарчук В. С. Римське приватне право: Навчальний посібник. / В. С. Макарчук. – К.: Атіка, 2007. – 256 с.
4. Полшков М. Обязательное участие защитника в советском уголовном процессе / М. Полшков.– М., 1987. – 213 с.
5. Святоцький О. Д., Михеєнко М. М. Адвокатура в Україні / О. Д. Святоцький, М. М. Михеєнко – К.: Ін Юре, 1997. – 224 с.